

Ririro

Sinbad de Zeeman

Lang geleden woonde er in Bagdad een arme man. Sinbad de Sjouwer moest elke dag keihard werken voor zijn geld en nog had hij niet veel. Toen hij op een dag tijdens zijn werk even uit wilde rusten, stopte hij toevallig bij het huis van een rijke koopman. Sinbad rook de heerlijke etensgeuren en hoorde de mooiste muziek uit het huis komen. 'Wat is het toch oneerlijk dat sommige mensen zonder hard te werken wel kunnen genieten van een gelukkig leven. En ik werk elke dag zo hard en heb nog steeds zo weinig!' riep Sinbad uit.

Op dat moment kwam er een jongen vanuit het huis naar Sinbad toelopen. Hij nam de Sjouwer bij de hand en leidde hem naar binnen. Sinbad keek zijn ogen uit in het prachtige huis. 'Dit moet wel het huis van een koning of sultan zijn,' dacht hij. In een grote zaal zag Sinbad een indrukwekkende man, met een mooie grijze baard, zitten. De gastheer wees Sinbad naar een stoel en vroeg om zijn naam. 'Ik ben Sinbad de Sjouwer,' antwoordde Sinbad. 'Wat toevallig!' reageerde de gastheer, 'Mijn naam is ook Sinbad. Ik ben Sinbad de Zeeman.'

'Ik hoorde je buiten klagen over hoe oneerlijk de wereld is,' vervolgde Sinbad de Zeeman. 'Maar je moet weten, vriend, dat dit geluk mij ook niet is komen aanwaaien. Voor ik hier kwam wonen, heb ik zeven reizen gemaakt. Elke reis nog wonderbaarlijker dan de vorige. Ik zal je nu het verhaal van mijn eerste reis vertellen.' En dat deed Sinbad de Zeeman. En Sinbad de Sjouwer zat met grote ogen te luisteren naar het verbazingwekkende avontuur.

Na het verhaal nodigde Sinbad de Zeeman zijn naamgenoot uit om te blijven eten. Na het eten schonk hij de Sjouwer een grote hoeveelheid goud. Ook nodigde hij hem uit om de volgende dag naar het verhaal van de tweede reis te komen luisteren.

De volgende dag werd Sinbad de Sjouwer gastvrij ontvangen in het huis van Sinbad de Zeeman. Hij kreeg het lekkerste eten en drinken en luisterde naar het verhaal van de tweede reis van de Zeeman. Weer kreeg Sinbad de Sjouwer aan het eind van de dag een grote hoeveelheid goud van zijn gastheer. Hij was dolblij met het geluk dat hij opeens had.

Ook in de dagen die volgden bezocht Sinbad de Sjouwer zijn nieuwe vriend. Elke dag vertelde Sinbad de Zeeman een verhaal over een andere reis. Hij had niet gelogen. De verhalen werden elke dag wonderbaarlijker. Sinbad de Zeeman had heel wat moeten doorstaan voor hij zijn rustige leventje in Bagdad was begonnen. Sinbad de Sjouwer luisterde elke dag met ingehouden adem naar de spannende avonturen. En elke dag verliet hij het huis van zijn gastheer rijker dan hij die ochtend gekomen was.

Op de zevende dag vertelde Sinbad de Zeeman over het meest verbazingwekkende avontuur dat Sinbad de Sjouwer ooit gehoord had. Hij begreep nu dat ook Sinbad de Zeeman het nodige doorstaan had om te zijn waar hij nu was. 'Sorry dat ik dacht dat het in jouw leven altijd makkelijk is geweest,' verontschuldigde hij zich bij zijn aardige gastheer. Vervolgens kreeg Sinbad de Sjouwer nog een laatste keer een hoeveelheid goud van Sinbad de Zeeman. Nu hoefde ook de Sjouwer niet elke dag meer zo hard te werken. En Sinbad de Sjouwer en Sinbad de Zeeman leefden als vrienden nog lang en gelukkig.